Súd:	Krajský súd Bratislava
Spisová značka:	3Cob/235/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1317218799
Dátum vydania rozhodnutia:	14. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	Mgr. Štefan Zelenák
ECLI:	ECLI:SK:KSBA:2020:1317218799.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Štefana Zelenáka a členiek senátu JUDr. Lýdie Noskovičovej a JUDr. Marty Šašinkovej, v právnej veci žalobkyne SLOVAK FINANCE s.r.o., Medveďovej 15, Bratislava, IČO: 36 810 932, práv. zast.: JUDr. Julián Lapšanský, advokátska kancelária, spol. s r.o., Zelinárska 8, Bratislava, IČO: 45 941 815, proti žalovanému HomePro Správcovská, s.r.o., Račianska 153, Bratislava - mestská časť Rača, IČO: 44 934 556, o náhradu škody vo výške 39.630,87 EUR a o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č.k. 25Cb/420/2017-202 zo dňa 16.5.2019 jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Anita Tarjányiovátovenia: 100 Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava III č.k. 25Cb/420/2017-202 zo dňa 16.5.2019 p o t v r d z u j e .

Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa domáhal, aby súd rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť mu sumu 39.630,87 EUR s príslušenstvom titulom náhrady škody, ktorá mala vzniknúť tým, že žalovaný ako správca bytového domu, v ktorom žalobca vlastnil byt porušil svoju povinnosti vydať žalobcovi vyhlásenie o tom, že žalobca nemá žiadne nedoplatky na úhradách za plnenia spojené s užívaním bytu alebo nebytového priestoru a na tvorbe fondu prevádzky, údržby a opráv podľa § 5 ods. 2 Zák. č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov. Vzniknutá škoda pozostáva z nákladov na právne zastúpenie v sume 4.076,55EUR, zo zaplatenej zmluvnej pokuty vo výške 30.000,-EUR a z úrokov z kontokorentného úveru vo výške 5.554,32EUR. Žalobca svoj nárok na náhradu škody opieral o ustanovenie § 415 OZ, podľa ktorého každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí, keď tvrdil, že žalovaný svojou pasivitou pripustil, aby sa pred pohľadávku vlastníkov dostali 2 iní veritelia, svojím nekonaním nechal narásť dlh pôvodných vlastníkov cca na sumu 40.000,-EUR a napriek tomu, že už v novembri 2014 schôdza vlastníkov poverila žalovaného na výkon dražby, neurobil to, úkony začal robiť až v čase, kedy nadobudol vlastnícke právo žalobca. Z vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobcom uplatnená škoda nemohla vzniknúť v príčinnej súvislosti s tvrdeným porušením prevenčnej povinnosti zo strany žalovaného, v takomto prípade by nárok na náhradu škody voči žalovanému ako správcovi mohol vzniknúť vlastníkom bytov a nebytových priestorov a nie žalobcovi. Žalovaný mal porušiť svoju povinnosť tým, že v rozpore s ustanovením § 5 ods. 2 zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, nevydal žalobcovi na jeho žiadosť potvrdenie o neexistencii

nedoplatkov na službách spojených s užívaním bytu a príspevku do fondu prevádzky, údržby a opráv s odôvodnením, že na žalobcu prešiel dlh predchádzajúcich vlastníkov bytu.

3. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania preukázané, že žalobca dňa 21.5.2015 na základe dobrovoľnej dražby nadobudol vlastníctvo nehnuteľností špecifikovaných v bode 2 žaloby za účelom ich následného predaja. Za týmto účelom uzatvoril dňa 25.8.2015 s treťou osobou ako budúcim kupujúcim zmluvu o budúcej zmluve s tým, že bola dohodnutá povinnosť uzavrieť Kúpnu zmluvu na základe výzvy budúceho kupujúceho najneskôr do 15.10.2015 a pre prípad porušenia takejto povinnosti bola dohodnutá zmluvná pokuta vo výške 30.000,- EUR. Budúci kupujúci žalobcu výzvami zo dňa 7.10.2015 a 12.10.2015 vyzval na uzatvorenie zmluvy o prevode vlastníctva bytu, k čomu však nedošlo, a preto budúci kupujúci listom zo dňa 16.10.2015 odstúpil od ZoBZ a uplatnil si nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 30.000,-EUR, ktorú mu žalobca zaplatil prevodom na jeho účet dňa 20.10.2015. Dôvodom neuzatvorenia Kúpnej zmluvy bolo nevystavenie potvrdenia neexistencie nedoplatkov na byte žalovaným ako správcom. Uvedené vyhlásenie správcu je obligatórnou náležitosťou Zmluvy o prevode vlastníctva bytu a bez takéhoto vyhlásenia nie je možné Zmluvu o prevode vlastníctva nehnuteľností uzatvoriť. Medzi stranami sporu vznikol rozpor pri výklade ustanovenia § 7a ods. 2 Zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, podľa ktorého s prevodom alebo prechodom vlastníctva bytu alebo nebytového priestoru v dome prechádzajú na nového vlastníka bytu alebo nebytového priestoru v dome práva a povinnosti vyplývajúce zo Zmluvy o spoločenstve. Ak vlastník bytu alebo nebytového priestoru v dome nadobudol byt alebo nebytový priestor v dome na základe Zmluvy o vstavbe alebo nadstavbe, je povinný pristúpiť k zmluve o spoločenstve. Prevodom alebo prechodom bytu alebo nebytového priestoru na nového vlastníka odstupuje doterajší vlastník bytu alebo nebytového priestoru v dome od zmluvy o spoločenstve; záväzky vyplývajúce z tejto zmluvy zanikajú až ich usporiadaním. Nového vlastníka bytu alebo nebytového priestoru v dome zaväzujú aj právne úkony týkajúce sa domu, spoločných častí domu a spoločných zariadení domu, príslušenstva a pozemku vykonané pred prevodom alebo prechodom vlastníctva bytu alebo nebytového priestoru v dome.

4. Žalobca zastával názor, že na neho ako nového vlastníka bytu síce prechádzajú práva a povinnosti vyplývajúce zo Zmluvy o výkone správy, nedochádza však k prevzatiu záväzkov pôvodného vlastníka bytu, naproti tomu žalovaný mal za to, že dražbou bytu žalobcom prešiel na neho dlh pôvodných vlastníkov bytu, a preto žalovaný ako správca mal zákonnú povinnosť nedoplatky vymáhať, a preto nemal oprávnenie vydať vyhlásenie o ich neexistencii. V tejto súvislosti súd poukázal na skutočnosť, že v rozhodnom čase nebola súdna judikatúra a ani právna teória zjednotená na názore, voči komu je možné vymáhať úhradu záväzkov pričom existovali 3 alternatívy výkladu ustanovenia § 7a ods. 2, a to že (i) za záväzky zodpovedá výlučne pôvodný vlastník bytu alebo nebytového priestoru, lebo on dlh spôsobil a tieto vznikli do momentu prevodu (prechodu) vlastníckeho práva k bytu alebo nebytového priestoru v dome, (ii) za záväzky zodpovedá výlučne nový vlastník z dôvodu singulárnej sukcesie upravenej zákonom, pričom podľa autorov komentovaného zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov: Valachovič/Grausová/Cirák, C.H.BECK, rok. 2012 je práve toto správny výklad predmetného ustanovenia, alebo (iii) za záväzky zodpovedajú oba subjekty vzhľadom na zákonnú dikciu „záväzky zanikajú až ich usporiadaním“. Taktiež rozhodnutia súdov boli nejednotné, keď v niektorých prípadoch mali súdy za to, že záväzky pôvodného vlastníka prechádzajú na nadobúdateľa nehnuteľností (rozsudok KS v Trnave sp. zn. 6Co/74/2016). Žalovaný ako správca bytového domu bol povinný chrániť záujmy vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome a vzhľadom na neexistenciu jednotného relevantného stanoviska odbornej verejnosti a súdnej praxe v danom období inicioval, resp. bol stranou sporu v súdnych konaniach vyššie opísaných, v ktorých sa rozhodovalo práve o posúdení otázky, kto je povinný uhradiť dlhy viaznuce na prevedenej nehnuteľnosti, čiže len právoplatné rozhodnutie súdu v konkrétnych konaniach bolo jediným relevantným dôkazom o existencii resp. neexistencii povinnosti žalobcu zaplatiť záväzky spôsobené pôvodnými vlastníkmi prevedenej nehnuteľnosti. Až po tom, ako bolo právoplatne rozhodnuté, že záväzky žalobcu neexistujú, mohol žalovaný vydať potvrdenie o neexistencii nedoplatkov. Súd bol preto toho názoru, že žalovaný neporušil povinnosti uvedené v § 5 ods. 2 zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestoroch, postupoval v súlade so zákonom a po právoplatnom rozhodnutí súdov v konaniach, v ktorých sa riešila spornosť nedoplatkov vydal žalobcovi potvrdenie o ich neexistencii.

5. Súd konštatoval, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že požadoval od žalovaného vydanie potvrdenia o neexistencii nedoplatkov v čase pred dátumom 15.10.2015, kedy mu uplynula lehota na uzatvorenie Kúpnej zmluvy so Zoltánom Rényim, nakoľko písomnú žiadosť o vystavenie

takéhoto potvrdenia adresoval žalovanému až dňa 19.10.2015, teda až 4 dni po lehote. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na výpoveď svedka Erika Fabiána, ktorý odôvodňoval takúto neskorú žiadosť správaním samotného žalovaného, resp. jeho konateľa a zamestnancov, ktorí odmietali s ním komunikovať, odkazovali ho na telefonické spojenie, avšak v priamom rozpore s jeho výpoveďou bola tá skutočnosť, že žalobca so žalovaným písomne komunikoval aj pred dátumom 19.10.2015, kedy mu zaslal list dňa 5.10.2015, v ktorom ho žiadal o neuplatňovanie záložného práva (list sa síce v spise nenachádza, ale jeho existencia vyplýva z listu žalovaného zo dňa 21.10.2015, ktorý je odpoveďou práve na list žalobcu zo dňa 5.10.2015), taktiež listom zo dňa 13.10.2015 žalobca žiadal žalovaného o vykonanie evidencie nového vlastníka bytu a vystavenie výmeru zálohových platieb, čiže žalobca neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal súdu tú skutočnosť, že požadoval od žalovaného vystavenie potvrdenia o neexistencii nedoplatkov v čase pred uplynutím lehoty, v ktorej bol povinný uzatvoriť s budúcim kupujúcim Kúpnu zmluvu. Žalobca teda nepreukázal, že ku vzniku škody vo výške 30.000,-EUR došlo v dôsledku porušenia povinností žalovaným, naopak žalobca sám zapríčinil, že nemohol Kúpnu zmluvu uzatvoriť. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.

6. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, podľa ktorého v spornom prípade však správa bytového domu nebola vykonávaná formou spoločenstva vlastníkov bytov, ale formou zmluvy o výkone správy. Otázku prechodu práv a povinností zo správy bytu v prípade externej správy bytového domu upravujú ustanovenia § 8 a nasl. zákona o vlastníctve bytov. Súd mal otázku prechodu dlhov na nového vlastníka bytu správne posúdiť podľa ustanovenia § 8a ods. 7 zákona o vlastníctve bytov, ktoré upravuje prechod práv a povinností zo zmluvy o výkone správy bytového domu v prípade, že správu bytového domu nevykonáva spoločenstvo vlastníkov bytov, ale správca. Otázka prechodu dlhu na nového vlastníka bytu nebola spornou a žalovaný mal povinnosť vydať žalobcovi potvrdenie o neexistencii nedoplatkov na službách spojených s užívaním bytu a príspevku do fondu prevádzky, údržby a opráv už na základe žiadosti žalobcu a nie až „po právoplatnom rozhodnutí súdov v konaniach, v ktorých sa riešila spornosť nedoplatkov“ (bod 50 odôvodnenia Rozsudku). Tým, že žalovaný túto zákonnú povinnosť porušil, spôsobil žalobcovi škodu tak, ako je táto vyčíslená v žalobe. V danom prípade záväzok predchádzajúcich vlastníkov bytu neprešiel na žalobcu ani na základe zákona a ani na základnej inej právnej skutočnosti. Ďalším dôvodom pre zamietnutie žaloby má byť skutočnosť, že žalobca nepreukázal, že požadoval od žalovaného vydanie potvrdenia o neexistencii nedoplatkov v čase pred dátumom 15.10.2015. Toto konštatovanie súdu je v priamom rozpore s dôkazmi založenými v súdnom spise. Predovšetkým súd v tom istom bode expressis verbis uvádza, že žalobca žiadal o vydanie tohto potvrdenia listom zo dňa 13.10.2015, čo je v nepochybnom rozpore so záverom súdu. Okrem toho opak preukazuje najmä svedecká výpoveď Erika Fabiána. Žalovaný taktiež sám dal jednoznačne najavo, že nepožaduje formálnu písomnú komunikáciu vo veci zmeny vlastníka bytu, čo ostatne ani nie je potrebné, keďže správca si vie správnosť ohlásených zmien overiť elektronicky nahliadnutím do katastra nehnuteľností. V podanej žalobe poukázal na porušenie povinnosti žalovaného (nevystavenie potvrdenia o neexistencii nedoplatkov) a na následky, ktoré mu toto porušenie povinnosti spôsobilo. Z charakteru týchto následkov je daná jasná príčinná súvislosť medzi opomenutím žalovaného a ujmou vzniknutou v majetkovej sfére žalobcu.

7. Žalovaný na odvolanie žalobcu uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za správne. Žalobca sa v prvej časti svojho odvolania venuje vyvracaniu záveru súdu o neexistencii porušenia povinnosti žalovaným, pričom mení svoju doterajšiu argumentáciu účelovým a kontext nezohľadňujúcim rozborom znenia § 8a ods. 7 ZVB. Práve posledná veta dotknutého ustanovenia pritom jednoznačne ustanovuje, že „nového vlastníka bytu alebo nebytového priestoru v dome zaväzujú aj právne úkony týkajúce sa domu, spoločných častí domu a spoločných zariadení domu, príslušenstva a pozemku vykonané pred prevodom alebo prechodom vlastníctva bytu alebo nebytového priestoru v dome“. Skutočnosť, že súd zrejme nedopatrením a chybou v písaní uviedol nesprávny odkaz na zák. ustanovenie, čo žalobca považuje za dôvod na zrušenie rozhodnutia, považuje žalovaný za bezvýznamnú v tom kontexte, že súd reálne rozhodoval podľa správnych ustanovení zákona. Žalovaný sa stotožňuje so záverom súdu ohľadne potreby aplikácie názoru právnej vedy na problematiku prechodu záväzkov pri prevode/prechode vlastníctva bytu. K výpovedi svedka Fabiána uvádza, že tento je blízkym spolupracovníkom žalobcu a na výsledku sporu má zjavne aj osobný záujem. Žalovaný ďalej uviedol, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno ani ohľadne preukázania zavinenia žalovaného a reálneho vzniku škody a jej výšky, pričom spochybneniu vzniku škody a jej výšky žalovaný venoval podstatnú časť svojej argumentácie a považuje ju za zásadný dôvod na zamietnutie žaloby. Trvá na tom, že žalobca si v tomto spore uplatňuje fiktívny nárok na náhradu škody, ktorá mu reálne nevznikla,

čo preukazujú aj ním samotným predložené listinné dôkazy. Navyše je časť uplatnenej pohľadávky premlčaná.

8. K vyjadreniu žalovaného žalobca uviedol, že naňho neprešiel dlh pôvodných vlastníkov bytu a žalovaný porušil svoju zákonnú povinnosť, ak nevystavil potvrdenie o neexistencii nedoplatkov na službách spojených s užívaním bytu a príspevku do fondu prevádzky údržby a opráv, ktoré v zmysle ustanovenia § 5 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov, ktorý tvorí prílohu zmluvy o vlastníctve bytu. Tým, že žalovaný odmietol vystaviť toto potvrdenie, nielenže porušil svoju zákonnú povinnosť, ale reálne znemožnil žalobcovi prevod bytu a spôsobil mu tak škodu tak, ako je táto vyčíslená v žalobe. Žalovaný vo všetkých prebiehajúcich konaniach bagatelizuje toto svoje závažné pochybenie pri správe bytového domu, ktoré viedlo k viacerým súdnym konaniam. Pritom toto jeho opomenutie je jediným a výlučným dôvodom, pre ktorý boli iniciované všetky súdne konania v tejto veci. Ak by si žalovaný splnil svoju zákonnú povinnosť a nepokúsil sa v rozpore so zákonom o vlastníctve bytov o dražbu bytu vo vlastníctve žalobcu, žalobcovi by nebola vznikla žiadna škoda. Žalobca sa takisto nestotožňuje s tvrdením žalovaného, že v prípade odkazu na ustanovenie § 7a ods. 2 zákona o vlastníctve bytov v rozsudku ide o nedopatrenie a chybu v písaní. Predmetné ustanovenie upravuje odlišnú formu správy bytového domu, ktorá sa nevzťahuje na správu bytového domu správcom.

9. Žalovaný na vyjadrenie žalobcu poukázal na fakt, a to, že žalobca žalovaného včas nepožiadal o vydanie potvrdenia o neexistencii nedoplatkov, tzn., že žalovaný ani nemohol porušiť svoju povinnosť predmetné potvrdenie vydať skôr, ako mal žalobca podľa ZoBZ uzatvoriť kúpnu zmluvu na dotknutý byt s treťou osobou. Práve v dôsledku toho nemožno hovoriť o vzniku škody. Povinnosť, ktorá nevznikla resp., ktorej vznik sa spája s preukázateľným doručením kvalifikovanej žiadosti (ktorá v relevantnom čase doručená nebola), totiž nemôže byť porušená.

10. Žalobca vo svojom vyjadrení z 29.11.2019 odkázal na svoje odvolanie a vyjadrenie, pričom neuviedol žiadne iné skutočnosti relevantné pre rozhodnutie vo veci.

11. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len C.s.p.) prejednal vec podľa § 380 ods. 1, bez nariadenia pojednávania v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s ust. § 219 ods. 3, C.s.p. oznámený na úradnej tabuli Krajského súdu v Bratislave dňa 2.10.2020. Po oboznámení sa s obsahom spisu súdu prvej inštancie, s dôvodmi odvolania žalobcu, vyjadrením žalovaného, odvolací súd dospel k záveru, že odvolaniu proti rozsudku nie je možné vyhovieť.

12. Podľa § 387 ods. 1, C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

13. Podľa § 387 ods. 2, C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

14. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku ako celého obsahu spisového materiálu a odvolania žalobcu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, a vec i správne právne posúdil, svoje rozhodnutie náležite, podrobne, logicky odôvodnil. Odvolací súd preto konštatuje vecnú správnosť napadnutého rozsudku a stotožňuje sa s dôvodmi v ňom uvedenými a v celom rozsahu na ne poukazuje.

15. Odvolací súd uvádza, že výklad zákona č. 182/1993 Z.z. polemizuje s otázkou zodpovednosti pôvodného vlastníka a nového nadobúdateľa a zodpovednosti pôvodného vlastníka za dlhy, ktoré vznikajú pôvodnému vlastníkovi, pričom uzatvára tri právne teórie ohľadne zodpovednosti za dlhy, a to s tým, že v jednej z nich pripúšťa zodpovednosť pôvodného vlastníka, v druhom prípade pripúšťa zodpovednosť výlučne nového vlastníka a v treťom prípade pripúšťa zodpovednosť oboch subjektov. Teda až po tom, ako súdy právoplatne rozhodli (Okresný súd Bratislava II rozsudkom sp.zn. 7C/410/2015 zo dňa 26.10.2016, Okresný súd Bratislava II rozsudkom sp.zn. 67C/18/2016 zo dňa 24.6.2016, Okresný súd Bratislava II uznesením sp.zn. 57Er/3774/2014 zo dňa 16,8,2017) mohol žalovaný vydať potvrdenie o neexistencii nedoplatkov. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu ohľadne potreby

aplikácie názoru právnej vedy na problematiku prechodu záväzkov pri prevode/prechode vlastníctva bytu, keďže tento výklad korešponduje s úmyslom zákonodarcu a so spravodlivým usporiadaním vzťahov v súvisiacich s vlastníctvom bytu. Súdna prax ustálila spornú otázku prechodu dlhu na nového vlastníka tak, že pri dobrovoľnej dražbe bytu nedochádza k prechodu záväzkov pôvodného vlastníka bytu na úhradu poplatkov za služby spojené s užívaním bytu na nového vlastníka bytu. Ku skutočnostiam uvádzaným v odvolaní ohľadom nepreukázania, že žalobca požadoval od žalovaného vydanie potvrdenia o neexistencii nedoplatkov v čase pred dátumom 15.10.2015, pričom z dokazovania je zrejmé, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal súdu, že požadoval od žalovaného vystavenie potvrdenia o neexistencii nedoplatkov v čase pred uplynutím lehoty, v ktorej bol povinný uzatvoriť s budúcim kupujúcim kúpnu zmluvu. Z uvedeného je zrejmé, že potom žalobca neuniesol ani dôkazné bremeno ohľadne preukázania zavinenia žalovaného a reálnej škody a jej výšky, keďže žalobca si uplatňuje náhradu škody, ktorá mu reálne nevznikla.

16. Záverom odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie jasným a dostatočným spôsobom vysvetlil závery svojho rozhodnutia, a to nielen skutkové, ale aj právne. Zo strany súdu prvej inštancie v napadnutom rozsudku boli dané odpovede na všetky podstatné okolnosti sporovej právnej veci, ktoré boli v konaní pred okresným súdom namietané. Už je rozhodovacou činnosťou nielen Najvyššieho súdu SR, ale aj Ústavného súdu SR ustálené, že pokiaľ odôvodnenie rozhodnutia súdu stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo sporovej strany na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie. Opätovne krajský súd považuje za potrebné poukázať na ustálenú judikatúru Ústavného súdu SR, ktorý za protiústavné a arbitrárne považuje len tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchýlne od veci samej alebo aj extrémne nelogické, so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti, o ktorý prípad tu v danej sporovej právnej veci nešlo (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, uznesenie Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 476/2017 - 14 zo dňa 1. augusta 2017).

17. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1, 2 C.s.p. potvrdil.

18. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1, v spojení s ust. § 255 ods. 1, C.s.p. Úspešnému žalovanému odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Podľa § 262 ods. 2, C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

19. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1, C.s.p.).
Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1, C.s.p.).
V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).